

General | | Actualitzat el 22/03/2021 a les 09:00

Compartir pis amb altres famílies

Una família ens explica en primera persona com és l'experiència de compartir espai vital amb altra gent

[inicicentrareport]L'Elena i en Sergi han viscut durant dos anys amb una altra família i després d'aquest temps vivint plegats senten com si en fossin una de sola. Avui ens expliquen a Criar.cat els vincles que s'han creat entre ells i com ha estat la seva experiència.

L'Elena ja havia compartit casa amb altres persones, però mai amb una altra família. Tot i això no li semblava estranya la idea. Abans d'anar a viure amb l'altra família l'Elena ja tenia un fill, i amb el Sergi va tenir el segon. Aquesta és la història en primera persona narrada per l'Elena.

"Viure amb altres famílies és una vivència molt enriquidora. Els nostres fills s'han criat en **una gran família formada per dos nuclis** i els vincles que s'han creat han estat realment profitosos.

L'altra família, la Ruth i en Nico, tenen 8 fills conjuntament. Són fills de diferents parelles, però quan s'ajunten tots són 10. Ells van conèixer al meu company, el Sergi. El Sergi ja vivia amb aquesta família quan l'Elena el vaig conèixer.

Vivíem en una casa gran, de cinc plantes, i ho compartíem tot: menjar, cuina, i **fins i tot teníem una economia comuna**. Quan cuinàvem, cuinàvem per tots. Els caps de setmana érem uns 13. Els diners que entraven a casa eren per sostenir aquesta família tan gran que eren dues, però a l'hora n'era una de sola.

Quan vam arribar el meu fill gran de seguida es va relacionar amb el Kristian i la Monika, que tenien la mateixa edat que en Mario i de seguida es van vincular com a germans. Fins i tot van estar un temps compartint habitació. Com que s'havien acostumat al fet que sempre hi havia algú per ells, **ja no cridaven a la mare o al pare**. Una de les nenes, la Monika, fins i tot quan anava al lavabo: "algú em neteja?"

Hi havia una habitació pel germà més gran, ja major d'edat, que de vegades venia amb la seva xicota, una altra pels adolescents i una pels més petits. Les dues habitacions de matrimoni estaven separades, una a dalt i l'altra a baix, amb la qual cosa teníem intimitat.

El fet de conviure amb tanta gent també generava espais de debat molt necessaris, sobretot amb els adolescents. Parlaven de temes que els inquietaven i nosaltres els podíem aportar una perspectiva adulta a tot plegat.

Al final criàvem els petits entre tothom, però els límits i conseqüències dels més grans sí que les posaven els seus pares, la meua parella i jo no teníem aquesta autoritat, no ens corresponia. Però sí pel que fa a la convivència, ordre, de la cura del material sí que moltes vegades ens hem vist obligats a demanar-los que se'n fessin càrrec ells mateixos.

Durant dos dies a la setmana fèiem neteja i participàvem tots. Del que és l'espai de cadascú se'n responsabilitzava cadascú. De vegades els adolescents de 13 i 15 anys havien de cuinar per tots i ha estat una experiència molt bonica veure'ls evolucionar i responsabilitzar-se de certes tasques.

Una altra experiència molt positiva va ser que **totes dues mares ens vam quedar embarassades a la vegada**. Viure l'embaràs acompanyada d'una altra amiga en la mateixa situació i a la mateixa casa, les dues hem parit a casa i és difícil trobar paraules per explicar la màgia de tot plegat.

Viure tots junts i portar els nens a la mateixa escola ens ha ajudat molt a coordinar-nos entre nosaltres i cuidar els nens entre tots. Ells s'han sentit sempre molt acompanyats perquè tenen molts adults amb qui contar. Això ho fa molt més fàcil per conciliar el dia a dia.

Viure i gestionar els conflictes de parella quan vius amb altra gent m'ha ajudat a entendre d'una manera més profunda que tenim certa por al conflicte però que aquest mateix conflicte serveix per destapar coses que necessitem treure i sanar-les. Gràcies a viure els conflictes de parella d'una altra parella me n'he pogut adonar que quan ho vius tu ho vius de manera més dramàtica d'allò que

és en realitat.

Ara ja no vivim junts, però portem els nens a la mateixa escola i ho continuem fent. Quan van néixer els dos petits tots vam tenir la necessitat de tenir més espai físic i energètic. Tots vam estar d'acord en fer aquest pas, tot i que en el dia a dia funcionem bastant igual, simplement que viuen ells a una casa i nosaltres a una altra.

Els dos anys de convivència m'han canviat com a persona, no només el fet de compartir l'embaràs i viure a la mateixa casa, sinó també el fet de compartir tant amb una altra família m'ha fet trencar moltes pautes mentals, maneres de funcionar. En definitiva, m'ha fet confiar molt més plenament en les infinites possibilitats, en que tot és possible quan anem junts i tenim un propòsit comú". [ficentrareport]

[enquestaregistre]